

[Stauning.]

betalt sin Del af, og som altsaa er forsvundet og er forsvundet uden Hensyn til, at den store Masse af Beværtere, som er tvunget til at være Skatteopkrævere, har handlet loyalt og hæderligt og sørget for Indbetalingen. Om det er det ene eller det andet Procenttal eller Promilletal, som Ministeren kan nævne, er mig ganske ligegyldigt; det faktiske er, at en Del af de Penge, som Fattigfolk betaler i Skat, forsvinder, før de kommer over i den højtærede Ministers Kasse.

Den højtærede Minister erklærede, at det Tab, som denne Lovs Gennemførelse vilde forvolde, ikke kunde bæres uden Kompensation. Det kan jeg nu ikke rigtig forstaa. Jeg har ellers Indtryk af, at for Øjeblikket er der Højvande i Kassen. Den højtærede Minister har jo slet ikke Brug for den Hjemmel, han har til at gennemføre særlige Love til Dækning af Gælden vedrørende Landmandsbanken; naar Ministeren kan undvære denne meget betydelige Post og afholde Forrentning og Afdrag paa Landmandsbanklaanet af den almindelige Husholdning, maa det jo staa helt godt til; ellers maatte man da gennemføre de ekstraordinære Love, som den højtærede Minister har faaet Beføjelse til eller rettere Paabud om at forelægge, og som han endnu ikke har forelagt. Denne Tale om, at man ikke kan bære Tabet paa $\frac{1}{4}$ af de 14 Mill. Kr., altsaa 3—3½ Mill. Kr., tror jeg derfor ikke paa. Der er vist Penge nok til det. Efter den Nedsikring, som man har præsteret i de Aar, da den højtærede Finansminister har haft Magten, maa der jo være rigeligt; naar man har taget 25 Mill. Kr. fra Tjenestemændene og andre 25 Mill. Kr. fra de allerfattigste, kan man da ikke komme og fortælle, at der er ikke er Penge til at nedsætte en Skat; det gaar ikke.

Endelig sagde den højtærede Minister, at ingen, end ikke en socialdemokratisk Regering, kunde han tænke sig kunde gaa til et saadant Skridt, og han havde Beviset deri, at den socialdemokratiske Regering intet foretog sig. Dette er nu ikke noget Bevis, thi det er ikke rigtigt. Den højtærede Minister har gentagne Gange faaet at vide, at det ikke er rigtigt, at den socialdemokratiske Regering intet foretog sig. Den forhandlede nemlig i Efteraaret 1926 med Beværtererhvervets Repræsentanter og indvilgede overfor dem i i Samlingen 1926—27 at fremsætte Forslag om en Afvikling som den, der nu foreslaas her; den var altsaa beredt til at gøre dette, og kun den Omstændighed, at den nuværende højtærede

Finansminister tog Magten fra min Partifælle, bevirkede, at dette Forslag ikke kom frem den Gang, saaledes som det var lovet Beværtererhvervet. Og det ved jeg, at den højtærede Finansminister er vidende om, thi det har Beværterfagets delegerede meddelt Ministeren ved en af de Forhandlinger, hvor de har været til Stede. Det er altsaa urigtigt, at den socialdemokratiske Regering ikke var sindet at gøre noget og just noget i den Retning, som der her foreligger Forslag om; og netop fordi dette er, hvad der den Gang var aftalt, kan vi saa meget lettere fremsætte dette Forslag nu.

Hvis der skulde være tekniske Mangler ved Forslaget, saaledes som den højtærede Finansminister tilkendegav, er de jo lette at rette; ved den højtærede Finansministers udmærkede Bistand vil vi sagtens kunne rette dem, hvis der ikke var andet i Vejen, men det er der altsaa. Naar der henvises til den Vanskelighed, der vilde blive med dem, der betaler under eet for Kost og Logi, skal vi gerne medvirke til en anden Formulering end den foreslaaede, hvis en saadan er ønskelig, men jeg tillægger unægtelig ikke dette ret megen Betydning, naar Skatten i det hele kommer ind under Afviklingens Lov igennem saa kort Tid, som der her er Tale om.

Men jeg forstod altsaa, som alt sagt, at disse Enkeltheder ikke har nogen som helst Betydning; den højtærede Minister modsætter sig Lovforslagets Gennemførelse, og dermed er jo alt sagt; saa maa vi altsaa vente, til det Tidspunkt kommer, da vi faar en anden Finansminister end den nuværende.

Jensen (Broby): Jeg skal ikke forlænge Debatten med mange Ord, da jeg i det store og hele kan henholde mig til, hvad den højtærede Finansminister har udtalt om dette Spørgsmaal. Jeg ønsker dog at fremsætte nogle Bemærkninger om Restaurationsskatten som Helhed og i Anledning af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Stauning nys har fremsat.

Det er jo rigtigt, at Loven om Restaurationsskatten af 12. Juni 1922 kun blev vedtaget for et Aar, men allerede ved Loven af 1. Maj 1923 blev Loven permanent. Der blev dog indsat en Bestemmelse om, at man i Samlingen 1925—26 skulde have Loven op til Revision, men nu traf det sig saa uheldigt, at i 1925—26 var det den socialdemokratiske Regering, der sad ved Magten, og man saa da det Særsyn, at skønt Socialdemokraterne i 1922 og 1923 var gaaet meget stærkt imod Loven og under